

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Pekárny a cukrárny Klatovy, a.s.**, se sídlem Za tratí 602, Klatovy, zastoupena Mgr. Václavem Karlíčkem, advokátem se sídlem Vinohradská 6, Praha 2, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 8 A 59/2011 - 34,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně Pekárny a cukrárny Klatovy, a.s. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 8 A 59/2011 - 34, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 13. 1. 2011, č. j. O-471585/62674/2010/ÚPV, kterým byl zamítnut rozklad žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2010, č. j. O-471585/58091/2009/ÚPV, o zamítnutí přihlášky kombinované ochranné známky č. O-471585 v následujícím provedení:

Žalovaný přihlášku žalobkyně zamítl z toho důvodu, že označení je vyloučeno ze zápisu do rejstříku ochranných známek na základě ust. § 4 písm. g) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách a o změně zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, (zákon o ochranných známkách), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“). Podle žalovaného by označení mohlo klamat veřejnost, co do povahy a původu nárokováných výrobků přihlašovaného seznamu.

Městský soud shledal nedůvodnou námitku nepřezkoumání prvostupňového rozhodnutí v celém rozsahu, neboť zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nepřevzal úplný revizní princip. Správní orgán se zabýval námitkami žalobkyně a vypořádal se s nimi dostatečným způsobem. Správní orgán opakovaně prodlužoval žalobkyni lhůtu pro vyjádření k výsledku věcného průzkumu, práva žalobkyně tedy nebyla nijak zkrácena. Námitkám uplatněným proti prvostupňovému rozhodnutí nemohl městský soud věnovat bližší pozornost, neboť toto rozhodnutí nebylo bezprostředně předmětem soudního přezkumu. Správní orgán se nezabýval podobností přihlašovaného označení s registrovanými ochrannými známkami Ministerstva zemědělství, nýbrž posuzoval otázku klamavosti přihlašovaného označení. Předseda žalovaného vycházel ze závěru, že označení vytváří klamavý dojem o tom, že výrobky, pro něž mělo být přihlašované označení zapsáno, by mohl průměrný spotřebitel považovat za výrobky, jimž byla udělena národní značka kvality KLASA, tudíž za výrobky, které splňují stanovené požadavky, resp. mají určité vlastnosti a původ. Městský soud neshledal důvodnou námitku, že pokud při zápisu ochranných známek č. 261310, č. 261321, č. 291167 a č. 269290 (všechny ve znění „KLASA“) Ministerstva zemědělství nebyla na překážku zápisu tehdy platná ochranná známka žalobkyně č. 137885 ve znění „KLASA“, není ani logický důvod, aby nyní byly na překážku zápisu shodné ochranné známky Ministerstva zemědělství. V době mezi zánikem ochranné známky č. 137885 a podáním nové přihlášky došlo k podstatné změně skutečností. V tomto období se ochranná známka Ministerstva zemědělství stala známkou svou povahou certifikační a rovněž stejně označený projekt se stal mezi spotřebitelskou veřejností dostatečně známým. Žalovaný musel posuzovat skutečnosti, které existovaly v době podání přihlášky ochranné známky dne 20. 10. 2009. Označení KLASA bylo v té době a je doposud považováno za národní značku kvality. Není důvodná ani námitka, že označení bylo používáno ještě před podáním přihlášek Ministerstvem zdravotnictví a je oprávněně užíváno i nadále, aniž by docházelo ke klamání veřejnosti. Ochranná známka č. 225423 zanikla ke dni 23. 11. 2008, neboť žalobkyně si svá práva nestřežila. V mezidobí pak došlo k zásadním změnám a označení KLASA se stalo všeobecně známou národní značkou kvality. Obnovit stav, který existoval v době předcházející podání přihlášky ochranné známky, zákon neumožňuje. Námitka, že Ministerstvo zemědělství své ochranné známky neužívá předpokládaným způsobem podle zákona o ochranných známkách, nemohla být předmětem přezkumu v souvislosti s žalobou napadeným rozhodnutím, neboť to se týká pouze žalobkyní přihlašovaného označení. Úvaha obsažená v žalobou napadeném rozhodnutí je správná a dostatečná, nevybočuje ze zásad logiky a má oporu v obsahu spisového materiálu. Přihlašované označení je nutno zkoumat vždy ve vztahu k vjemu průměrného spotřebitele, a to z více hledisek – vizuálního, fonetického, významového, porovnáváním druhu zboží a služeb, srovnáním dominantních prvků, známkového motivu a podobně. Tato hlediska byla žalovaným respektována. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že žalobou napadeným rozhodnutím nebylo přezkoumáno prvostupňové rozhodnutí v celém rozsahu. Na stanovisko žalovaného (výsledek věcného přezkumu) stěžovatelka reagovala žádostmi o prodloužení lhůty a sdělením nesouhlasného stanoviska a na jejich obsah se odvolává i nyní. Opakovaně zdůraznila, že při zápisu ochranných známek KLASA Ministerstva zemědělství nebyla na překážku tehdy platná ochranná známka č. 137885. Není logický důvod, aby nyní byly na překážku zápisu shodné ochranné známky Ministerstva zemědělství. Postoj žalovaného, že zápisná řízení jsou jedinečná a probíhají samostatně, nezávisle a odděleně, není správný. Rovněž není přesný důvod, že přihlašované označení je vyloučeno ze zápisu podle ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách, neboť by mohlo klamat veřejnost. Označení bylo užíváno ještě před podáním přihlášek Ministerstva zemědělství a je oprávněně užíváno i nadále, aniž by docházelo ke klamání veřejnosti. Pokud se někdo dopouští klamavého jednání, je to Ministerstvo zemědělství. Prvostupňový správní orgán se uvedenými námitkami odmítl zabývat a předseda žalovaného stanovisko prvostupňového orgánu potvrdil. To, že je tvrzení o chybně namítané klamavosti pravdivé, vyplývá z předložených důvodů a námitek. Z ust. § 1 zákona o ochranných známkách plyne, že ochrannou známkou může být pouze označení, které je způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Ministerstvo zemědělství však svých ochranných známek neužívá předpokládaným způsobem, tj. k odlišení výrobků nebo služeb jedné osoby od výrobků a služeb jiné osoby. Označení plní funkci jakéhosi vyznamenání, může být i odebráno, a tak dochází k jeho znehodnocování. Označení tím ztrácí rozlišovací způsobilost. Správními rozhodnutími byla stěžovatelka zkrácena na svých právech. Městský soud žalobu zamítl, proto stěžovatelka namítá nezákonnost, která spočívá v nesprávném posouzení právních otázek soudem v předchozím řízení, jenž má vliv na rozhodnutí ve věci. Rovněž tak spatřuje i pochybení v řízení před správním orgánem.

Žalovaný navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta, neboť rozsudek byl vydán v souladu se zákonem a v rozsahu kompetencí svěřených soudním řádem správním a je řádně a logicky odůvodněn. Soud správně konstatoval, že se žalovaný zabýval námitkami stěžovatelky a vypořádal se s nimi dostatečným způsobem. Otázka vztahu starší ochranné známky přihlašovatele a registrovaných ochranných známek Ministerstva zemědělství není předmětem stávajícího řízení. Mezi zánikem ochranné známky č. 137885 a podáním nové přihlášky došlo k podstatné změně skutečností. Označení KLASA bylo v době podání přihlášky a je doposud považováno za národní značku kvality. Žalovaný se při posuzování otázky klamavosti zabýval podrobně všemi okolnostmi. Skutečnost, zda Ministerstvo zemědělství využívá či nevyužívá svých ochranných známek předpokládaným způsobem, není rozhodná pro toto řízení. Pokud je stěžovatelka toho názoru, že se ze strany Ministerstva zemědělství jedná o klamavé jednání, nechť se svých práv domáhá v příslušném správním či soudním řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není opodstatněná.

Předně je nutno poznamenat, že Nejvyšší správní soud v rámci řízení o kasační stížnosti může přezkoumávat důvodnost pouze takových námitek, které skutečně směřují proti napadenému rozsudku. Jak opakovaně zdůraznil Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudky ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 Afs 4/2007 - 72, ze dne 24. 8. 2008, č. j. 8 Afs 104/2007 - 101, ze dne 12. 1. 2006, č. j. 2 Afs 4/2005 - 56, či ze dne 12. 3. 2008, č. j. 2 Afs 56/2007 - 141, všechny dostupné na www.nssoud.cz), kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví (srov. ust. § 102 s. ř. s.), jímž se účastník řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Úkolem Nejvyššího správního soudu pak je posuzovat v rámci kasačního přezkumu, zda rozhodnutí krajského soudu napadené kasační stížností trpí některou z vad vyjmenovaných v § 103 odst. 1 s. ř. s. a uplatněných v kasační stížnosti. Úkolem Nejvyššího správního soudu tedy není řešit znovu tytéž otázky, jež byly předmětem samotného správního řízení a v rámci kontroly zákonnosti správních rozhodnutí i předmětem řízení před krajským soudem. Stěžovatel musí své výtky směřovat vůči krajskému soudu, tj. musí uvést, v čem pochybil krajský soud, nikoliv v čem pochybil správní orgán. Jelikož v nyní projednávané věci kasační námitky v rozporu s výše uvedeným směřují právě proti správním orgánům (nikoliv proti městskému soudu) a jsou prakticky pouze doslovným zopakováním žaloby, může Nejvyšší správní soud posoudit pouze to, zda se městský soud s žalobními námitkami řádně zabýval (a zda je tedy jeho rozhodnutí přezkoumatelné). Stěžovatelka sice obecně namítla nesprávné posouzení právních otázek soudem [ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a pochybení v řízení před správním orgánem [ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], tato tvrzení však blíže nekonkretizovala. K důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je nutno obecně uvést, že pokud městský soud k určité žalobní námitce vyjádří právní názor a stěžovatelka argumentaci městského soudu nijak nezpochybňuje, nelze dospět k závěru, že by byl právní názor městského soudu nesprávný. K důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. je pak nutno také v obecné rovině poznamenat, že pod toto ustanovení nespadá jakákoliv vada řízení před správním orgánem. Stěžovatelka ostatně ani netvrdí, že by se jednalo o vady řízení, pro které mělo být žalobou napadené rozhodnutí městským soudem zrušeno, jak požaduje citované ustanovení.

K námitce stěžovatelky, že prvostupňové rozhodnutí nebylo přezkoumáno v celém rozsahu, městský soud uvedl, že podle nového správního řádu se neuplatní úplný revizní princip, a předseda žalovaného proto nepochybil. Tuto argumentaci stěžovatelka nijak nerozporuje. Kasační stížnost proto není způsobilá závěry městského soudu vyvrátit.

K námitce stěžovatelky, že její ochranná známka č. 137885 nebyla na překážku zápisu ochranné známky Ministerstva zemědělství a tudíž by tomu nyní nemělo být naopak, městský soud uvedl, že se správní orgán nezabýval podobností přihlašovaného označení s registrovanými ochrannými známkami Ministerstva zemědělství, nýbrž posuzoval otázku klamavosti přihlašovaného označení. Tuto argumentaci se stěžovatelka také vůbec nesnaží vyvrátit. Kasační stížnost proto není způsobilá závěry městského soudu

vyvrátit. Postačí upřesnit úvahu městského soudu tak, že důvodem pro zamítnutí přihlášky nebyla shoda či podobnost se starší ochrannou známkou [viz např. ust. § 6 či § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách], nýbrž klamavost označení [ust. § 4 písm. g) zákona o ochranných známkách]. Stěžovatelka se tedy svou argumentací snažila vyvrátit závěr, který správní orgány neučinily (závěr o shodě či podobnosti přihlašovaného označení se starší ochrannou známkou).

Vedle toho k uvedené námitce a dále k námitce, že označení bylo dosud užíváno, aniž by docházelo ke klamání veřejnosti, městský soud konstatoval, že v době mezi zánikem ochranné známky č. 137885 a podáním nové přihlášky došlo k podstatné změně skutečností. Ochranná známka Ministerstva zemědělství se podle městského soudu stala známkou svou povahou certifikační a rovněž stejně označený projekt se stal mezi spotřebitelskou veřejností dostatečně známým. Průměrný spotřebitel by tudíž mohl považovat takto označené výrobky za výrobky, jimž byla udělena národní značka kvality KLASA, tudíž za výrobky, které splňují stanovené požadavky, resp. mají určité vlastnosti a původ. Žalovaný musel posuzovat skutečnosti, které existovaly v době podání přihlášky ochranné známky, přičemž označení KLASA bylo v té době a je doposud považováno za národní značku kvality. Ani tyto úvahy městského soudu stěžovatelka nijak konkrétně nerozporuje. Za relevantní argumentaci způsobilou vyvrátit závěry městského soudu nelze v žádném případě považovat pouhé konstatování opaku, tedy že například dosud používání tohoto označení klamavě nepůsobilo. Ostatně stěžovatelka ani neuvedla, o jaké skutečnosti a důkazy své tvrzení opírá. Vzhledem k absenci konkrétní argumentace vyvracející úvahy městského soudu, nemůže kasační stížnost ani v této části závěry městského soudu vyvrátit.

K námitce klamavého jednání Ministerstva zemědělství a neužívání jeho ochranných známek předpokládaným (zákonným) způsobem městský soud konstatoval, že tato námitka nemohla být předmětem přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí, neboť to se týká pouze žalobkyní přihlašovaného označení. Stěžovatelka opět na úvahy městského soudu žádnou konkrétní vlastní argumentací nereaguje. Kasační stížnost proto ani v této části není způsobilá závěry městského soudu vyvrátit. Nejvyšší správní soud pouze opětovně dodává, že důvodem pro zamítnutí přihlášky nebyla shoda či podobnost se starší ochrannou známkou, nýbrž klamavost označení. Pro tento důvod je zcela lhostejné, zda je jiné (ač podobné) označení užíváno v rozporu se zákonem. Jak správně podotýká žalovaný, cítí-li se údajným nezákonným postupem Ministerstva zemědělství stěžovatelka dotčena, může se svých práv domáhat v příslušném správním (například návrhem na zrušení ochranné známky dle ust. § 31 zákona o ochranných známkách) či soudním (například žalobou na náhradu škody) řízení. Správní řízení, které vedlo k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, takovým řízením nebylo, neboť se vůbec ochranných známek Ministerstva zemědělství netýkalo.

Stěžovatelka dále opakovaně obecně uvedla, že se správní orgány nezabývaly jejími tvrzeními (resp. námitkami). Jelikož však stěžovatelka tuto výtku nijak blíže nekonkretizovala a neuvedla, jaká konkrétní námitka byla opomenuta, může Nejvyšší správní soud (obdobně jako městský soud) pouze v obecné rovině konstatovat, že neshledal, že by předseda žalovaného či městský soud některou z námitek opomenuli. Oba se námitkami stěžovatelky řádně zabývali a učinili závěry, které řádně odůvodnili. Jelikož

se stěžovatelka argumenty městského soudu ani nepokusila vlastní konkrétní argumentací vyvrátit, nemohla být kasační stížnost shledána důvodnou.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnosti jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci úspěch neměla, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. března 2015

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu